

דף קז.

עין משפט א.ב. חו"מ סימן שכד פעיף א
עין בסעיף הקודם

עין משפט ג.ד.ה. חו"מ סימן רעג פעיף יז

ז טז. עשבים שמפסידים שדה הפשתן מותר **ה** לכל אדם ליטלם משום שהם הפקר.

עין משפט ו. חו"מ סימן קפז פעיף ב

ב ג. אילן שעומד על המיצר, אע"פ שהוא נוטה לתוך שדה אחד הרי שניהם חולקים בפירותיו **ו**.

הגה: אם עומד בתוך שדה אחד ונוטה לשדה אחר הולכין אחר העיקר **ז** והכל שלו.

חו"מ סימן קנה פעיף כט

כט ל. אילן העומד על המצר אע"פ שנוטה לתוך שדה אחד, שניהם חולקין פירותיו **ח**.

עין משפט ז. חו"מ סימן שעח פעיף ה

ה. ה. אפי' ע"י ראיתו **ט** אם יש בה היזק לחבירו אסור להסתכל בו, וע"כ

ה. אבל בעומדים על שפת השדה אינו מפסיד לפשתן ואינו הפקר ולא ניחא לבעלים שיעקרו. סמ"ע ס"ק כ"ה.

ו. מחלוקת רב ושמואל בב"מ ק"ז ע"א ופסק כשמואל ופי' רש"י שהשורשים נכנסים בגבול שניהם בשוה ומשם יניקת האילן ואחריהן אזלינן בחלוקת הפירות ולא בתר הגוף ועיין בס' קנ"ה סעיף כ"ט ומש"כ בנתיבות שם.

ז. ב"י בשם תוס' בפ' המקבל במציעא ק"ז ע"א ד"ה אילן.

ח. בב"מ ק"ז ע"א כשמואל וכן פסק הרמב"ם בפ"ד משכנים הלכה ט'.

ט. מבואר בס' קנ"ד.

אסור לאדם לעמוד על שדה חבירו בשעה שעומדת בקמותיה ^ז.

דף קז:

עין משפט א.

ח"מ סימן רלא סעיף טז

טו. במדידת קרקע בין אחים שחולקים או שותפין צריך לדקדק בחשבון מידתו על פי העיקרים והכללים המבוארים בכתבי הגיאומטריה ^ב שאפי' מלא אצבע רואים אותה כאילו היא מלאה כרכום או שומשום.

עין משפט ב.ג.ד.

ח"מ סימן רלא סעיף יז

טז. ארבע אמות הסמוכים לחריץ, והסמוכין לשפת הנהר אין מודדין אותם כלל ^ל מפני שהם של בני רשות הרבים.

עין משפט ה.ו.

ח"מ סימן תיז סעיף ד

ד. אילן שהוא נוטה לר"ה קוצץ כדי שיהיה הגמל עובר עם רוכבו ^ז. מניחים מקום פנוי משני שפתי הנהר ברוחב כתפי המלחים שיורדים שם ומושכים הספינה, וכל אילן הנמצא ברוחב זה קוצצין אותו מיד ואין מתרין בבעליו.

י. מב"מ ק"ז ע"א ופי' רש"י שם שלא יפסידנה בעין הרע.

כ. רמב"ם ריש פ"ח מגניבה, וגיאומטריה היא חכמת החשבון השיעור והתשבורת ועליו אמרו באבות פ"ג שחשבון תקופות וגיאומטריאות הן הן פרפראות לחכמה וא"כ לא גמטריה כמו שחושבין אחרים אלא חכמת הגיאומטריה ור"ל שהיא פרפראות לחכמת התכונה הקרוי חכמה ובינה. סמ"ע ס"ק ל'.

ל. מב"מ ק"ז ע"ב.

מ. במשנה ב"ב כ"ז ע"ב.